

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. II. Materia essentialis remota Extremæ Unctionis est oleum olivæ,
per Episcopum, vel alium Sacerdotum, cui committi poterit, benedictum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

modò. Et post: Cùm venerit &c. Vnde sicut supplevit, quod deerat de doctrina secundùm Dei ordinatam dispensationem; ita etiam de institutione ex causa congrua, quod dimissum erat. Nec sunt duo Legislatores Christus & Spiritus eius. Hactenus Doctor Seraphicus.

37.
Quomodo
intelligendus
Doctor
Seraphicus.

At commodè intelligi potest, non de prima & essentiali institutione; sed de consummatione seu ministerio & exhibitione Sacramenti, ut colligo ex præcedentibus verbis: *Quædam sunt Sacramenta communia legi veteri & novæ, quædam propriissima legi novæ, quædam medio modo. Communia sunt illa, quæ sunt quodammodo ex dictamine nature, quod quia semper idem manet, illa Sacramenta ab initio cucurrerunt, ut Matrimonium, & Pœnitentia, secundùm quod Deo reconciliat: & hæc quidem Dominus Iesus consummavit & confirmavit in lege novæ, non evacuavit. Quædam sunt propriissima legis novæ (Sacramenta) & hæc sunt quæ signant gratiam in tali statu, quæ propriè competit legi novæ, hæc autem duo sunt, Confirmatio & Unctio; ubi signatur gratia Spiritus sancti, secundùm quam inungitur quis in pugilem, ut pro Christo audeat mori, & in regem, ut in regnum colorum possit introire, tamquam in suum. Hoc est novæ legi proprium, ideo in veteri Testamento non habuerunt certam figuram hæc duo Sacramenta. Et quia signant Spiritus sancti gratiam in aliqua abundantia, & Spiritus sanctus abundanter non fuit datus, quousque Iesus non fuit glorificatus, sicut dicitur Ioan. 7. ideo hæc duo Sacramenta à Christo fuerunt insinuata (id est, Christus hæc duo Sacramenta initiavit seu insinuavit, dando materiam & formam) sed post à Spiritu sancto fuerunt instituta, seu consummata; id est, inspirante Spiritu sancto toti collegio Apostolorum, illamque inspirationem Iacobo Apostolo promulgante, per Apostolos, eorumque in Sacerdotio successoribus, fidelibus applicata. Ita intelligo D. Bonavent. bene an malè, iudicet benignus Lector, postquam penitus intropexerit totum contextum verborum, quæ omnia nimis longum esset hic exscribere.*

38.
Quæ Sacramenta
Christi per se
ipsum complete
instituit.

Tantum addo hæc verba, quæ immediatè subsequuntur jam recitata: *Quædam sunt Sacramenta media, quæ in veteri lege non fuerunt in veritate, fuerunt tamen in figura & significatione, sicut Baptismus, Eucharistia & Ordo, & quia Christus legem implevit & figuras evacuavit, hæc tria Sacramenta per seipsum instituit, non solum ea insinuando, sed etiam consummando, id est, per seipsum baptizando, consecrando & ordinando; qualiter non instituit per seipsum Confirmationem & Extremam Unctionem.*

Hugo de
S. Viç.
Magister
Alensis.
Alensius.

Quidquid sit de mente Doctoris Seraphici, & Aliorum, quos citat Suarez supra n. 1. putà Hug. de S. Viç. Magist. Alens. & Alensiod. estò hi omnes fuissent in contraria opinione, malum sequi commune iudicium totius Ecclesiæ, declaratum in Concil. Trident. dicente, omnia Sacramenta novæ legis à Christo

fuisse instituta, sess. 7. can. 1. de Sacram. in genere: & specialiter de Extrema Unctione idem declarante sess. 14. de hoc Sacramento c. 1. ut supra vidimus. Neque ulla est ratio dicenti, hanc institutionem factam fuisse post Ascensionem Christi.

Immo, reponis, ratio sufficiens est; cum enim in Evangelio sufficienter lex Evangelicæ exprimitur, & Evangelicæ lex continet Christi statuta & facta, & magis statuta, quàm facta; quomodo probabile est, ut omnes Evangelicæ sic sub silentio tam nobile Sacramentum pertransissent, si Christus, etiam ante Ascensionem suam, illud instituisset, cum et eo nostræ salutis adminiculum eliciatur?

Respondeo; non est adminiculum necessarium, sicuti Baptismus, Pœnitentia & Eucharistia; nec tale adminiculum, quod Christus suis manibus cupiam ministravit. Deinde, ait Ioan. cap. 20. sui Evangelii v. 30. *Multa quidem & alia signa fecit Iesus in conspectu Discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc. Et cap. 21. v. 25. Sunt autem & alia multa, quæ scripsit Iesus (& sine dubio alia multa, quæ dicit) quæ si scribantur per singula, nec ipsam arborem modicum capere posse eos, qui scribendi sunt, librum. Quidni ergo inter hæc alia multa, intelligenda veniat institutio Extremæ Unctionis?*

Interim spiritus factus, de quo Christus testatur Ioan. 16. v. 13. *Cùm venerit illis, & vobis vos omnem veritatem, illud adminiculum salutis, quod non erat expressum ab Evangelicis, ne quasi sub modio delitesceret, per Iacobi Apostoli in sua Epistola clarissimis verbis docuit omnes fideles, adhortans eos ad receptionem tam salutiferi Sacramenti verbi præ allegatis: Infirmatur quis in vobis? &c.*

Si autem à me queritur; quæ sit materia ipsius? Respondeo citius; duplex est materia, proxima & remota. De remota institutio sequentem Conclusionem.

CONCLUSIO II.

Materia essentialis remota Extremæ Unctionis est oleum olivæ, per Episcopum, vel alium Sacerdotem, cui committi poterit, benedictum.

Materia huius Sacramenti exprimitur in Conc. Florent. in Decreto Eugenii III. de hoc verbis: *Quintum Sacramentum est Extrema Unctio, cuius materia est oleum olivæ per Episcopum benedictum. Trident. autem sess. 14. cap. 1. de hoc Sacramento Extremæ Unctionis sic ait: In hoc Sacramento Extremæ Unctionis licet: *lexit Ecclesiæ (ex verbis Iacobi) materiam esse oleum ab Episcopo benedictum. Verba Iacobi sunt: Ungentes cum oleo in nomine Domini.**

Non eſt ergo dubitandum, quin oleum ſit materia, idque oleum olivæ; nam eſti neque Iacobus, neque Trident. exprimat ly *Olive*, equidem exprimitur ab Eugenio, & nomen olei abſolutè & ſimpliciter dictum, denotat liquorem, ex olivis expreſſum: & dicitur etiam oliyum apud Latinos Scriptores, & oleum derivatur ab olea, quæ eſt olivarum planta; nec niſi cum addito nominatur oleum aliarum rerum, & dicitur per quandam extensionem ob ſimilitudinem cum oleo olivarum.

Itaque ſicuti nomine aquæ in Baptiſmo intelligitur naturalis aqua, quæ abſolutè & ſimpliciter hoc nomine appellatur, ita in hoc Sacramento, nomine olei intelligitur oleum olivarum; uti etiam in Sacramento Confirmationis, eſt Concil. Florentin. non exprimat ly *Olive*, ſed ſimpliciter utatur nomine olei.

Nec obſtat; quòd utrumque Concil. Florent. & Trident. explicando materiam Baptiſmi, non dicat ſimpliciter: *Materia eſt aqua*, ſed: *Materia eſt aqua vera & naturalis*; hoc enim factum eſt, ad magis refutandum errorem Hæreticorum; qui illa verba Chriſti: *Niſi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu ſancto* &c. ad metaphoram detorquebant, ut patet ex Conſilio Trident. ſeſſ. 7. de Baptiſmo can. 2. *Si quis dixerit; aquam veram & naturalem non eſſe de neceſſitate Baptiſmi, atque ideo verba illa Domini noſtri Ieſu Chriſti: Niſi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu ſancto, ad metaphoram aliquam detorſerit, anathema ſit.* Iam autem per ly *Oleum*, in verbis Iacobi Apoſtoli, omnes Catholici, & plerique etiam Hæretici intelligebant oleum olivarum. Hoc ergo certum.

Cumque Concilia illa in aliis Sacramentis aſſignent materias eſſentiales, nulla eſt ratio excipiendi hoc Sacramentum, & ideo ſicut aqua vera & naturalis eſt materia eſſentialis Baptiſmi, ita oleum olivarum eſt materia eſſentialis Extreme Unctionis, non minus, quam oleum olivarum eſt materia eſſentialis Confirmationis. Et veluti benedictio Episcopalis eſſentialiter requiritur ad materiam Confirmationis, ut ſuo loco diſcuſſus explicavimus & defendimus, pari ratione dico, eandem benedictionem eſſentialiter requiri ad materiam Extreme Unctionis.

Sed quæ illa ratio? A priori voluntas Chriſti, quam cognoviſimus ex Florent. quod eſſendem penè verbis in utroque Sacramento præſcribit, ſeu potiùs ſignificat illam neceſſitatem à Deo præſcriptam: *Secundùm*, inquit, *Sacramentum eſt Confirmatio, cuius materia eſt chriſma conſecratum ex oleo* &c. per Episcopum benedictio. Et infra: *Quantum Sacramentum eſt Extrema Unctio, cuius materia eſt oleum olivæ, per Episcopum benedictum.* Ergo vel in utroque Sacramento illa benedictio eſt eſſentialis, vel in neutro. Quæ enim ratio diſparitatis? Imo etiam Trident. in hoc Sacramento expreſſè requirit illam benedi-

ctionem, ut patet ex verbis ſuprà allegatis, de qua tamen non meminit expreſſè, tractans de Sacramento Confirmationis.

Atque hoc ipſum docuerat Innoc. I. in Epist. ad Decent. Concluſione præced. allegatâ, ibi: *Qui ſancto oleo Chriſmatis perungi poſſunt, quo ab Episcopo conſecro, id eſt, benedictio.* Alioquin, ſi per conſecrationem intelligas admixtionem baſſami, jam dicendum erit, illam admixtionem fore neceſſariam, quod conſtat eſſe falſum, cum de facto Eccleſia utatur ſimplici oleo, ut ſtatim latius dicemus.

Eiſdem verbis utitur Conc. Vormatien. ſub Adria. II. cap. 72. & Concil. Aquisgranenſe ſub Greg. IV. tit. 2. c. 8. ſic ait: *Statutum etiam eſt, ut vel ſemel in anno, id eſt, in quinta feria, qua eſt in Cena Domini, unctio (id eſt, benedictio) ſancti olei, in quo ſalvatio infirmorum creditur (poſita) per omnes civitates ab Episcopis non negligatur, ſicut nunc uſque neglecta eſt; ſed omni devotione, iuxta Traditionem Apoſtolicam, ac ſtatuta Decretalium, in quo de eadem re præcipitur, peragatur. Ubi benedictionem Episcopi vocat Traditionem Apoſtolicam.*

Hinc Beda in cap. 6. Mar. ad illa verba: *Et exeuntes prædicabant* &c. inquit: *Vnde patet, ab ipſis Apoſtoliſ hunc ſanctæ Eccleſiæ morem eſſe traditum, ut unguentum, vel alii quilibet agroti ungerentur oleo, Pontificali benedictione conſecrato.*

Et idem Auctor in Epist. Iac. cap. 5. hæc verba: *Et orient ſuper eam* &c. ita explicat: *Hoc & Apoſtoli� feciſſe, in Evangelio legimus, & nunc Eccleſiæ conſuetudo tenet, ut infirmi oleo conſecrato ungerantur à Presbyteris & oratione comitante ſanentur. Nec ſolum Presbyteris, ſed ut Innoc. Papa ſcribit, etiam omnibus Chriſtianiſ uti licet eodem oleo, in ſua, vel ſuorum neceſſitate, ungerendo. Quod tamen oleum, non niſi ab Episcopis licet conſecri. Nam quòd ait: *Oleo in nomine Domini, ſignificat oleum conſecratum in nomine Domini.* Vel certe, quia etiam, cum ungerit infirmum, nomen Domini ſuper eum invocare debent.*

Hæc ergo veritas ſufficienter videtur conſtare ex Traditione, eſt non ſit in Scriptura evidenter expreſſa. Unde non eſt audiendus Victoria in ſum. de Sacram. q. 217. ibi: *Cajetanus dubitat, an conſecratio olei ſit de neceſſitate Sacramenti. Et ideo præbabiliter credo, quòd non eſt de neceſſitate Sacramenti, licet ſit de neceſſitate præcepti. Patet; quia Tac. 5. eſt expreſſa materia huius Sacramenti, & forma, & miniſter, & tamen nulla ſit mentio de conſecratione olei: ergo &c.*

Item in cap. *Pæſtoraliſ* de Sacramentis non iterandis, Innoc. III. requiſtus, an ille, qui erat confirmatus oleo non benedictio, eſſet iterum confirmandus? Reſpondit; niſi eſſe iterandum, ſed cautè ſupplendum, quòd incautè fuit omiſſum: ergo non erat repetenda forma, ac proinde fuit verum Sacramentum. Et eadem ratio erit de Extreme Unctione. Hæc ille.

43. Item ex Innocent. I.

Et Concil. Vormat. ad Aquisgran.

44. Accedit etiam Beda: in

45. Victoria putat probabile benedictionem non eſſe eſſentialem. Cajetanus, Probatur etiam Jacobo 5.

Probat etiam cap. Pæſtoraliſ de Sacramentis iterandis.

Planè

Oleum ſimpliciter dictum denotat oleum olivæ.

Stetit aqua ſimpliciter dicta aquam naturalem.

41. Occurrit obſectio.

Con. Tri.

42. Probatur benedictio nemi Episcopalem eſſentialiter requiritur ex Conc. Florent. & Tri.

Probatur etiam cap. Pæſtoraliſ de Sacramentis iterandis.

46.
Responsio
ad 2. proba-
tionem.

Planè eadem erit ratio; adeoque quia benedictio est de necessitate Sacramenti Confirmationis, non obstante cap. *Pastoralis*, ut suo loco ostendimus, ideo etiam est de necessitate Sacramenti Extremæ Unctionis. Herculè falsum est, Innoc. III. fuisse requisitum, an ille, qui erat confirmatus oleo non benedicto, esset iterum confirmandus; sed, ut patet ex verbis illius capituli, requisitus fuit, an Confirmationis Sacramentum in eo debeat iterari, qui per errorem fuit non *Chrismate*, sed oleo (putà simplici) delinutus. Potuit autem illud oleum fuisse oleum infirmorum aut Catechumenorum, ab Episcopo benedictum, immo & ipsum oleum *Chrismatis*, benedictum absque commixtione balsami, quæ requiritur ad *Chrisma*, quod est materia necessaria Sacramenti Confirmationis.

Victoria
sibi ipsi
contradicit.

Et vultis videre, quomodo hic Auctor in patvo libello sibi ipsi manifestè contradicat? Quæst. 41. ut probet, balsamum non esse necessarium necessitate Sacramenti Confirmationis, idem cap. adducit: ubi, inquit, habetur, quod quidem per errorem fuit confirmatus oleo benedicto sine balsamo.

47.
Respondetur
ad r. proba-
tionem Vict.

Ad primam rationem Victoria patet responsio ex dictis; licet enim Iacobus expressè non meminerit benedictionis olei, equidem, secundum Bedam supra, meminit implicitè in illis verbis: *In nomine Domini*. Et alioquin sufficit Traditio Apostolorum, quæ nimis constans est & universalis pro necessitate solius præcepti: nusquam enim legitur, quemquam Sacerdotum hoc Sacramentum administrasse ullo prorsus casu, cum oleo non benedicto.

Et sanè, ubinam in Scriptura fit mentio benedictionis *Chrismatis*? Et tamen hanc admittit Victoria necessariam necessitate Sacramenti supra q. 42. ibi: Si *Chrismate* non consecrato per errorem quis confirmaretur, non esset confirmatus: nam Christus hoc instituit, quod patet ex ritu Ecclesiæ & auctoritate antiquorum DD. Hæc ille. Ergo loquitur inconsequenter, dum negat, benedictionem olei in hoc Sacramento, esse necessariam necessitate Sacramenti; nam ratio eadem est; putà, quia Christus hoc instituit, quod patet ex ritu Ecclesiæ & auctoritate antiquorum DD.

48.
Conclusio.
Cap. un. de
Sacram.
Unct.

Itaque benedictio olei infirmorum (de qua etiam meminit Innoc. III. in cap. unico de Sacra Unctione ibi: *Ad exhibendum autem exteriorem & visibilem unctionem, benedicitur oleum, quod dicitur Catechumenorum vel infirmorum*) non solum necessaria est necessitate præcepti, de qua necessitate nemo dubitat; sed etiam necessitate Sacramenti, quidquid pauci absque solido fundamento contradicant.

Sæpius requirit benedictionem ex necessitate Sacramenti.

Audiamus Doctorem Subtilem 4. dist. 23. q. unicâ n. 5. *Consecratio Episcopalis est necessaria ad hoc ut sit materia apta*: ergo requiritur, secundum ipsum, non solum ex præcepto, sed etiam ex necessitate Sacramenti; alioquin absque

consecratione esset materia apta, ut patet in Baptismo, cujus materia ex præcepto requirit benedictionem, & tamen aqua absque ea est materia apta, id est, valida.

Prosequitur Doctor: *Quia communiter in usu Sacramentis, consentibus in usu, solus Baptismus non requirit materiam specialiter consecratam; quæ Christus tactu mundissima carnis sue, quando voluit à Ioanne baptizari, totam aquam consecravit, hoc est, in usum ipsum dedicavit.*

Hæc tamen congruentia (inquit Arrius disp. 53. n. 8.) duas patitur contra se difficultates. Prima est; quod in Matrimonio nulla fit consecratio materiæ, id est, corporum contrahentium, quæ sunt materia remota. Secundum nam per benedictionem unius olei, non benediciuntur reliqua, sed quodlibet in individuo, in quo administranda est Extrema Unctio, est de novo benedicendum: ergo etiam non fuit sufficiens, quod Christus suo contactu aliquam aquam in individuo elevarit ad Sacramentum seu sanctificaverit, ut propterea omnes aliæ aquæ in particulari maneat sanctificæ.

Respondeo ad secundam difficultatem; Adorem omnis gratiæ & benedictionis plus posse unico contactu carnis suæ, quam aliquis Episcopus millenis benedictionibus.

Ad primam patet responsio; quia à Matrimonio in multis aliis non valet argumentum ad reliqua Sacramenta; quia particulare est Matrimonio, quod fit contractus aliquis civilis, quem Christus in sua substantia reliquit, sicut eum invenit: cum ergo antea non requireret ad sui valorem benedictionem corporum, ut planum est, neque post elevationem ad rationem Sacramenti, Deus voluit eam esse necessariam. At verò Sacramentum Extremæ Unctionis Christus primò secundum omnia sua essentialia instituit, & expedire iudicavit, ad majorem reverentiam & decorem ipsius Sacramenti, & ad majorem aptitudinem in significando, ejus materiam esse primò benedictam & consecratam; maxime cum non esset Sacramentum necessarium, sicut Baptismus est, de ideo planè expediret, materiam Baptismi esse magis simplicem, facilem & communem.

Unico verbo, quidquid sit de illa congruentia & similibus, quæ non convincunt, sufficit ad differentiam voluntas Christi, quæ est ratio à priori, quare potius in uno Sacramento requiratur essentialiter benedictio materiæ, quam in alio. Sicuti etiam, quod in uno Sacramento requiratur aqua, in alio oleum, in alio panis & vinum, ratio à priori, voluntas Christi, quæ variæ sint congruentiæ illius diversitatis.

Certè materia in hoc Sacramento valde apta est & proportionata, ad significandum effectum hujus Sacramenti, tum ratione communi, quam (ut dicit Trident. supra) *Unctio aptissime Spiritus sancti gratiam, quæ invisibiliter anima agrotantis inungitur, representat.* Tum ratione speciali,

quia solet corporalis unctio ad sanandos morbos, & sedandos dolores, & curanda vulnera & confovenda membra. Similes autem effectus causat hæc sacra unctio, dum sanat morbos & vulnera peccatorum, lætificat conscientiam, & confortat infirmum ad luctam & pugnam imminetent cum dæmone; quin & corporalem subinde confert sanitatem, ut infra suo loco videbimus.

52. Sed restat unus scrupulus circa benedictionem olei; quomodo bene dicatur essentialis seu substantialis, cum ea, quæ sunt de substantia alicujus Sacramenti, sint à Christo Domino in particulari definita; nusquam autem Christus præscripserit aliquam olei benedictionem, nec à quo, vel quomodo faciendâ esset.

Auferetur. Respondeo; Christus præscripsit aliquam benedictionem, & ejus ministrum; verba autem aut alia signa in particulari non præscripsit. Primum patet ex Conciliis supra allegatis, quæ edocta à Spiritu sancto, eodem tenore verborum requirunt pro materia, oleum benedictum ab Episcopo; si ergo ex illis verbis colligimus, Christum determinasse oleum pro materia, etiam pariter colligere debemus, determinasse benedictionem, & ejus ministrum, scilicet Episcopum. Cum autem Concilia illa non præscribant certa aliqua verba, aut alia signa in particulari, quibus debeat fieri illa benedictio, sicut præscribunt certa verba pro forma ipsius Sacramenti; bene inde colligitur, Christum non determinasse modum benedictionis, esse determinaverit certa verba, quibus minister debeat uti in administratione ipsius Sacramenti.

53. Ex quo inferit Arriaga supra n. 70. Si semel oleum benedictum sit, non posse Ecclesiam ei auferre benedictionem, quia Christus nihil aliud voluit, quàm ut semel fuerit benedictum. Hanc autem denominationem non potest ei ulius auferre, quia ad præteritum non datur potentia: ergo &c.

Sed contrâ: Ecclesia potest auferre benedictionem à loco sacro, & de facto auferit in multis casibus, ita ut Ecclesia debeat reconciliari, antequam licite in ea possint celebrari divina Officia; cur ergo etiam non possit tollere benedictionem olei? Quidem facere non potest, ut non fuerit benedictum, sicut facere non potest, ut Ecclesia non fuerit benedicta, sed cur non potest facere, ut amplius non sit benedictum? Gratis autem dicitur: Christus nihil aliud voluit, quàm ut semel fuerit benedictum. Non enim dicunt Concilia; *Materia est oleum, quod semel fuit benedictum*, sed simpliciter: *Materia est oleum benedictum*. Hæc mature expendat Arriaga, & expectabimus responsonem.

54. Interim propono aliam quæstionem: nunquid Ecclesia potest facere, ut hæc vel illa benedictio non valeat à principio, id est, nunquid potest determinare certam aliquam benedictionem, omnino necessariam ad valorem Sacramenti?

Respondet Arriaga supra n. 11. neque hoc posse facere, relictis aliis benedictionibus in esse benedictionis; quia, inquit, non potest Ecclesia magis coarctare materiam, quàm Christus præscripserit, uti non potest Ecclesia efficere, ut ad baptizandum validè, sit necessaria aqua Tiberis, & non sufficiat ulla alia.

Idem docet Suarius disp. 40. lect. 1. n. 9. dicens: Licet Episcopus mutaret modum benedictionis, ab Ecclesia designatum, si tamen eâ mutatione non obstante, verè & in re ipsa illud oleum benedictum maneret, esset materia sufficiens. Addit: Fortasse tamen fieri potest ab Ecclesia, ut talis benedictio irrita sit, nec apud Deum habeat rationem consecrationis, sed execrationis. potius: & hoc modo fieri etiam poterit, ut benedictio ab Ecclesia instituta, necessaria sit, quia ex ea pendet, ut Christi institutio impleatur. Hæc ille.

55. Sententia Suarii. quam explicat Arriaga. Quam additionem Arriaga supra n. 12. intelligendam putat cum hac limitatione, nisi ipse benedicens protestetur, velle se nihilominus per ea verba benedicere; quia tunc per eam reflexam loquelam jam declarat suum animum. Unde ibidem docet, quemlibet Episcopum posse benedicere Christum, etiam per verba aut alia signa exteriora, nullo modo communiter significantia benedictionem; si tamen expressè reflexèque dicat, se per ea velle significare benedictionem; etenim ad loquendum non est necessarium verba esse communiter significativa; nam & per cifras, solis duobus aut tribus notas, verè secum scripto verbalique loquuntur homines, ideoque si ego protestor, quando cumque proferam hanc vocem, *Bhãtri*, me per eam velle significare Imperatorem; & statim dicam; *Bhãtri venit Pragam*, haud dubiè debeor censerî dixisse; *Imperator venit Pragam*. Ita Arriaga.

56. Contra istam explanationem arguit Aucton. A quo peto; an etiam, qui vellet per vocem *Bhãtri*, significare Corpus, posset validè consecrare dicendo: *Hoc est Bhãtrum meum*. Similiter qui vellet per vocem *Bhãtri*, significare, *Baptizo*, posset validè baptizare hisce verbis: *Ego te Bhãtri* &c. Videtur consequenter affirmandum: etenim ad formam Sacramenti Eucharistia, Baptismi, & sic de aliis, non requiritur nisi propria locutio, significativa sensûs, à Christo intenti; jam autem ad loquendum, secundum istum Auctorem, non est necessarium verba esse communiter significativa, sed sufficit quòd uni aut alteri significant: quidni ergo istæ formæ valeant?

57. Occurrit responsonis. Si dixeris; ad formas Sacramentorum requiruntur verba communiter significativa. Ego similiter dixerò; ad benedictionem olei requiruntur verba aut alia signa communiter significativa; quæ enim ratio disparitatis?

Nisi fortasse illius sis opinionis, quòd non requiratur ad hanc benedictionem ullam signum externum; quam opinionem indicat Arriaga supra & probat: etenim Christus Domi-

Fff

nws no.

52. Serupulus aliquis circa benedictionem olei.

Auferetur.

53. An ab oleo semel benedictum Ecclesia possit auferre benedictionem.

54. An Ecclesia possit determinare certam benedictionem, omnino necessariam ad valorem Sacramenti?

Opinio Arriagæ.

55. Sententia Suarii.

quam explicat Arriaga.

56. Contra istam explanationem arguit Aucton.

57. Occurrit responsonis.

An benedictio hæc possit fieri sine ullo signo externo.

nus non aliud requisivit, quam ut oleum sit benedictum (quod idem de Chrismate pro Confirmatione dicendum videtur) benedictio autem potest fieri sine ullis verbis; cur enim solo animo interiori non possum rem aliquam benedicere? Ita interrogat hic Auctor.

58. Sententia Arriaga.

Et continuo respondet: In toto rigore non colligi inde, debere esse exteriorem eam benedictionem; nihilominus sat probabiliter id inferri: Christus enim Dominus circa Sacramenta voluit, ut, quantum fieri potest, omnia fiant per signa aut voces exteriores; merito ergo judicare possumus, etiam voluisse ut oleum & Chrisma more humano ab Episcopo benediceretur, hoc est sensibilibiter; ut per se loquendo posset Ecclesiam constare, verè esse benedictum.

Dixi: Possè per se constare; quia bene video, etiam si per verba exteriora fiat benedictio, posse tamen privatim ab Episcopo fieri, ita ut aliis non constet, hoc tamen est per accidens, quia ex se sensibilis est ea benedictio. Hucusque Arriaga.

Quæ si vera sunt (ut puto) quomodo verum est, quòd Episcopus possit benedicere per verba aut alia signa exteriora, nullo modo communiter significatiua benedictionem? Siquidem talis benedictio ex se non est sensibilis, sed si aliqui sentiant, merè per accidens est, ut ad oculum patet.

59. Iudicium Auctoris.

Dico itaque; Christum suâ institutione determinasse, ut materia hujus Sacramenti esset oleum, benedictum actu aliquo externo, per se significatiua benedictionis; ac proinde non potuisse Apostolos vel Ecclesiam hanc benedictionem abrogare, vel in ea dispensare. Quia autem Christus non præscripsit particularem aliquem modum benedicendi per hæc vel alia verba, aut signa æquipollentiâ, hinc Ecclesia ad evitandam omnem confusionem & difformitatem, eum præscripsit in Pontificali Romano Tit. de Officio in Feria 5. Cœnæ Domini, non tamquam necessarium ad valorem, sed tantum ut necessarium ex præcepto.

Actus ille præscribitur in Pontificali Romano, sed tantum ut necessarius ex præcepto.

Siquidem major necessitas, estò posset induci ab Ecclesia, quod tamen non satis constat; equidem magis explicari deberet, quam de facto in Pontificali explicatur; immo multitudo deprecationum, benedictionum & ceremoniarum, quæ fiunt juxta Pontificale, præsertim in consecratione Chrismatis, non obscure ostendunt, istum modum benedicendi magis esse ceremonialem, quam substantialem; cum inconueniens sit, valorem alicujus Sacramenti dependere à tot diversis deprecationibus, benedictionibus & ceremoniis, quarum facillè aliqua non tam exactè observantur; immo aliquando vix possunt observari, propter naturalem inadvertentiam.

60. Ad summum ad essentiam sequitur.

Dicendum ergo; ad summum esse de essentia, quod materia consecratur per Episcopalem benedictionem, & S. Spiritus invocationem. Nam in hoc satis saluatur Christi institutio; & hoc de

se semper sanctum est, & pertinens ad divinum cultum: quamvis in omissione aliorum, quæ præcepta sunt ab Ecclesia, possit peccatum intervenire; si tamen in diversis Ecclesiis, sint in hoc diversus ritus, probatâ consuetudine recepti, illa varietas & licita est, & non est in re substantiâli, sed accidentali Sacramenti.

Dixi consulto: Ad summum; quia fortè non est necessaria benedictio Episcopalis, nisi benedictionem simplicis Sacerdotis, factam ex commissione Episcopi, velis vocare Episcopalem, juxta Reg. juris 72. de Reg. juris in 6. Qui facit per alium, est perinde, ac si faciat per seipsum.

Hinc Alex. III. cap. Mulieres, 6. de Sen. Excom. Illi vero, qui non per seipsum, sed per auctoritate vel mandato alii violentè in iurium manus in Clericos, ad Sedem Apostolicam sunt intromissam is committat verè, cuius auctoritate vel mandato delictum committi probatur. Ex Ulpianus leg. 1. ff. de vi & de vi armata §. 12. Deiecit autem etiam is videtur, qui mandavit vel iussit, ut aliquid deiceretur; parvi enim referre visum est, si manus quis deiciat, an vero per alium. Quare & similia mea ex voluntate mea deiecit, ego videtur deiecit.

Ergo consimiliter dicere quis posset, Episcopum benedicere, cuius auctoritate vel mandato simplex Sacerdos benedicit, & parùm referre suis manibus Episcopus benedicat, an vero per alium.

Interim hæc Regula juris non est omnino generalis, sed intelligenda cum his limitationibus: Nisi ubi industria personæ ecclesiæ est, si specialiter actum sit, ut quis suis operibus præstet, aut personaliter negotium exequatur, vel pro forma introductum sit à lege, ut res non per alium, sed per seipsum explicetur, licet in recitatione sententiæ, quæ ab ipso iudice faciendâ est (exceptis tamen illustribus personis, quibus etiam id per alios licet) Item testamento factione, quam per se præstare debet testator, non permittere voluntati alterius. Vel alius actum proprium requirit lex, ut in Confessione peccatorum, quæ ab ipso penitente coram Sacerdote explicanda est: in tutore, curatore, & procuratore, qui antequam per alium in publico agere possunt, his antè ab ipsis contestandâ est: tum criminalibus causis per se non procuratorem agitantur. In summa, ubi lex vel conventio partium proprium factum desiderant, cessat hæc Regula. Ita Canisius in dictam Regulam.

Et sic, dicere posset aliquis, impræsentiarum cessare; quia lex videtur requirere proprium factum, ut patet in ipso ministro Sacramenti, scilicet Sacerdote, qui per seipsum debet ministrare; ita ut si faciat per laicum, aut alium Clericum inferiorem, nihil faciat. Ergo consimiliter, cum Christus in sua institutione requisiverit benedictionem Episcopi, videtur quòd Episcopus nihil faciat, si per simplicem Sacer-

Suarez. Arriaga. Dicastillo. Avendaño.

Sacerdotem benedicat. Ita docet Suarez supra n. 8. Arriaga supra n. 9. Dicastillo tract. 7. n. 32. Averla hic lect. 11. & Alii, estque communior sententia tam Antiquorum, quam Recentiorum.

62. Fundant se in Concilio Flor. & Trident.

Fundant se in verbis Concil. Flor. & Trident. quibus aequali gradu requiritur pro materia oleum & benedictio Episcopi, neque apparet aliqua ratio disparitatis: ergo si necessarium est oleum, & necessaria est benedictio necessitate Sacramenti, etiam Episcopus erit necessarius necessitate Sacramenti.

Congruentia ex Divo Thoma.

Congruentiam assignat D. Thomas 4. dist. 23. q. 1. a. 3. quaestio. 3. *Vi ostendatur sacerdotalis presbiter, ab Episcopali derivata.* Quod (inquit Suarez supra) morali modo & secundum quandam analogiam intelligendum est, ut per se factis constat. Ratio verò magis moralis esse potuit, ut materia Sacramenti minus esset vulgaris, in majorique reverentia haberetur. Haec ille.

Ratio moralis.

63. Responsio ad rationes.

Sed ad utramque istam rationem facile responderi potest; sufficere ad illam derivationem, & hanc majorem reverentiam, quod simplex Sacerdos non possit benedicere oleum, absque speciali commissione Episcopi.

Quid respondendum ad Concilia.

Quantum ad Concilia; licet appareat, aequalitas necessitatis ex stylo loquendi, tamen aliunde colligitur ratio disparitatis; videlicet ex eo, quod Concil. Florent. doceat, simplicem Sacerdotem posse esse ministrum extraordinarium Sacramenti Confirmationis, quod dignus est absque comparatione benedictione olei. Unde qui ex hoc argumento colligunt, simplicem Sacerdotem posse ex commissione Episcopi benedicere Chrisma; etiam consequenter docent, posse benedicere oleum infirmorum, de qua controversia egimus disp. 3. sect. 2. conclus. 3. Videantur ibi dicta.

64. Cur possit secundum Herinex benedictio olei infirmorum polliceri simplici Sacerdoti, quam benedictio Chrismatis.

Quin imò Herinex, est disp. de Confirm. q. 2. n. 26. doceat, benedictionem Chrismatis non posse committi simplici Sacerdoti; equidem disp. de hoc Sacramento q. 2. n. 14. contrarium defendit de benedictione olei infirmorum. Nam, inquit, Chrismatis benedictionem semper fuisse Episcopis propriam, nunquam aliis commissam, etiam quibus commissum fuit ministerium Sacramenti, ne quidem apud Græcos, constat; nec est unde colligatur cum apparentia, illud benedicere posse Sacerdotem ex commissione.

At in præsentia agitur de Sacramento, cujus minister, etiam ordinarius est Sacerdos; adeoque non mirum, quod extraordinarius ipsius benedictionis olei: maxime cum constet id jugiter fuisse practicum apud Græcos, etiam ante schisma, ut ex eorumdem Euchologiis, etiam antiquis constat. Nec fuit hic mos unquam versus in dubium, aut desuper mora difficultas, nequidem in Concil. Florent.

65. Clem. VIII. approbavit

Deinde eundem morem videtur approbasse Clemens VIII. in instructione super ritibus

Græcorum (quæ habetur apud Cherubinum to. 3. novissima editionis fol. 46. estque Bulla 34.) directâ ad Episcopos Latinos, dicens: *Non sunt cogendi Presbyteri Græci, olea sancta, præter Chrisma, ab Episcopis Latinis Diocesis accipere cum huiusmodi olea ab eis, in ipsa oleorum & Sacramentorum exhibitione ex veteri ritâ consueverunt, sed benedicantur.*

Similiter Neophitus Rhodinus in sua Synopsi vernacula, jussu S. Congreg. de propaganda fide approbata, ejusque impensis Romæ editâ (ut refert Jacobus Goar Dominicanus in Notis Euchologiæ ad Officium olei seu Extremæ Unctionis n. 29.) ait: *Materia Sacramenti Extremæ Unctionis est oleum olivæ à Pontifice, vel à Sacerdotibus, qui præsentibus fuerint, iuxta Ecclesiæ morem benedictam.* Pro quo

Nota; oleum quidem annuè benedici solemus per Episcopos in Cæna Domini, etiam apud Græcos; at totum ipso tempore infuminationi ceremoniæ adstantium: qui communicaturi omnes se in expiationem peccatorum unguendos offerunt, Episcopo primò Unctionem de manu Oeconomi accipiente. Hinc facultas illud denuò consecrandi ex antiquo more videtur remissa Parochis quibuscumque, qui non asservant istud in vase separato, sed occurrente necessitate, recens à se benedictum adhibent; illudque benedicunt concurrentibus sex aliis Sacerdotibus. Ita refert Jacobus Goar in moribus orientalis Ecclesiæ versatissimus, supra n. 22. & seq. Hactenus Herinex.

Vel ergo damnanda praxis illa Græcorum, vel dicendum cum hoc Auctore, item Henriquez lib. 3. cap. 8. num. 2. & aliis Recentioribus doctissimis, potestatem hoc oleum benedicendi, posse extraordinariè committi, saltem à Pontifice, Parochis seu simplicibus Sacerdotibus, sicut (inquit Henriquez mox citatus) ex simili commissione consecrare possent calices, altare, Ecclesiam & virgines.

Malo autem ego cum Herinex & Aliis sentire, quàm reprobare praxim à Clemente VIII. approbatam, qui non potuit approbare errorem perniciosum, qualis indubiè hic foret, utpote concedens invalidam administrationem hujus Sacramenti.

Quæri præterea circa hanc materiam solet, Primò; utrum debeat esse purum oleum, an verò sufficiat mixtum alio liquore. Secundò; an singulis annis debeat renovari. Respondet ad utramque quaestionem:

morem Græcorum Sacerdotum benedictum oleum infirmorum.

66. Oleum istud fimoletur solet solemus nter benedicti per Episcopos in Cæna Domini.

67. Extraordinariè potest benedicti Sacerdotibus.

Henriquez